

Tu Nghiệp tại Ấn Độ.

Em đã đi Tây Tạng - một nơi đẹp hơn tất cả những nơi em đã đi. Tự nhiên đẹp đến choáng ngợp và con người thì tốt bụng, hiền lành, thân thiện vô cùng. Nói chung mười điểm không chê được bất kỳ điều gì. Trừ một thứ Đó là cái hố xí không thể gọi là WC, hay Toilet... vì 2 từ đó mỹ mềo quá. Phải gọi đúng là cái hố xí các chị ạ. Vì nó mông muội vô cùng. Có lần em đau bụng, thế là rơi ra quần đến nơi rồi, e nghệt cả mặt ra vì mót. Chạy được đến cái hố xí mà sượng vỡ òa như gặp người yêu thiết tha chày bóng lâu ngày bị chia cách. Thế mà, khi gặp hố xí rồi, cơn đau bụng trực trào của em nó khỏi hẳn luôn. Em tịt luôn không đi nổi. Nhìn một giây là em đi ra luôn, không thể nào làm gì được với cái hố xí kinh dị như vậy. Em vẫn nghĩ, chỉ có Trung Quốc, và Tây Tạng là nhà xí kinh dị nhất trái đất này. Cho đến hôm nay, khi Covid vật nát Ấn Độ, và đọc bài viết này, em mới biết hóa ra Ấn Độ kinh hoàng gấp một nghìn lần. Đọc thôi mà xồn hết da gà các chị ạ. Nhưng mà em nghĩ rất nên đọc, đọc để biết thêm về thế giới. Và hiểu vì sao Covid lại bùng phát ở Ấn như chúng ta đã thấy. Bài rất dài, nhưng hay lắm. Các chị nên đọc ạ:

Đây là chuyện phiếm của một travel blogger, người đã từng trải nghiệm Ấn Độ từ nhiều năm trước. Chuyện có nhiều câu từ khá thô tục, có thể không phù hợp với cảm nhận một số người. Nhưng mình sẽ vẫn giữ nguyên vì nó quá thật, quá đúng với xã hội Ấn Độ. Vì thế, nên cân nhắc trước khi đọc.

Chuyện Về Ấn Độ

— Phần một —

Vì dịch covid nên tao có tranh luận với chồng về Ấn Độ. Tranh luận mãi không ai chịu ai. Tao chê Ấn bản thủ, mọi rợ, lạc hậu, gian tà. Sông Hằng thì quá quá tởm. Dân Ấn uống nước sông Hằng, ị đại tắm rửa trên sông Hằng, xác chết cũng thủy táng thả trôi trên sông Hằng, tro cốt hỏa táng cũng rắc trên sông Hằng... Không mọi rợ thì biết định nghĩa nó là gì? Chồng tao bảo nói linh tinh, phong tục tập quán người ta như thế, mọi cái gì mà mọi. Dân Ấn Độ tôn thờ sông Hằng, sông Hằng đối với họ rất linh thiêng làm gì có chuyện ị đại và thả người chết trôi sông. Nền văn minh sông Hằng thuộc một trong 3 nền văn minh thế giới em không biết à?

Nói chung, tao và chồng thuộc 2 thái cực. Chồng tao thích những nơi hào nhoáng, sang chảnh, nhiều shopping mall, đèn điện sáng trưng, hàng quán đông đúc náo nhiệt. Tao thì ngược lại, nếu đi nghỉ ngơi tao thích nơi yên tĩnh vắng vẻ. Nếu đi du lịch đó đây, tao thích khám phá, thích thâm nhập vào đời sống người dân ở mỗi nơi, muốn tìm hiểu văn hóa tập tục con người. Thế nên, với những gì mắt thấy, tai nghe, tay cầm nắm, tao đã được sống và trải nghiệm tại chính nơi đó thì tao không thể đồng ý với chồng được. Chồng tao cũng từng đi công tác Ấn Độ, nhưng một bước là lên xe đưa rước, đến công ty làm việc xong thì về căn hộ. Cuối tuần sẽ có người đưa đi chơi, tham quan những nơi nổi tiếng. Bởi vậy nên chồng tao đếch biết mẹ gì về Ấn Độ. Tao thì chỉ ở Ấn Độ có nửa tháng thôi, nhưng đó là nửa tháng tao lang thang khắp nơi, vào từng ngõ ngách. Nằm phở ngủ lều cũng có, tụt quần ị đường cũng có, vạ vật đu cửa tàu đi vài trăm km cũng có luôn. Giờ chồng tao lại cứ thẳng chết cãi thẳng khiêng, bảo thủ bố của bảo thủ.

Nhân cái chuyện tranh luận với chồng thì lại nhớ chuyện cái ngày đó, đã theo chân các anh tao sang Ấn (hội bạn này tao thân như chị em gái nhé, không ngược ngùng e thẹn gì hết). Hồi đó, tao nghe kể về Ấn rồi, cũng đọc qua qua rồi, bởi khi đó Internet chưa phát triển như bây giờ, nên thông tin cũng không đầy đủ lắm. Chỉ biết đại khái là bản, rất bản và rất rất bản.

Trước ngày đi, tao chuẩn bị 90 chai nước tinh khiết cho mười lăm ngày, năm bịch to giấy ướt, mười cuộn giấy vệ sinh, nồi cơm điện mini, mấy kg gạo, 2 thùng phở Vipbon, một thùng mì gói, một thùng miến Phú Hương, rất nhiều bánh quy, bánh mì, cá chỉ vàng, pate hộp, cá ngừ ngâm dầu, giò chả, thịt nguội tất cả đều hút chân không. Tao gọi cho mấy anh:

- Các anh chuẩn bị đồ ăn và nước mang theo nhé, em mang hết sức rồi. Các anh cân đồ của các anh xem để em mua thêm hành lý.

Các ông ý cười:

- Mang làm đếch gì, đến cứt tao còn ăn được thì lo cái gì.

Rồi đến ngày ra sân bay, các anh thấy tao vali lớn vali bé thì chửi um lên:

- Mẹ con điên, sang đó còn di chuyển khắp nơi, tha lời thế đéo nào được.
- Ok, fine!

Tới Delhi, các anh hăm hờ đi tìm quán ăn. Hàng quán nhan nhản vị hè nhưng người bán hàng với bộ quần áo có lẽ vài nghìn ngày không thay, người ngòm tay chân đen như cổ trâu cứ thọc vào bốc bãi, thìa múng ca cốc cáu bẩn, dầu mỡ nhếch nhác làm các anh tao sợ đến không thể ăn. Thế là chuyển hướng lê lét đi tìm quán. Vào một quán tạm gọi là sạch, nhưng họ không có thịt lợn cũng chẳng có thịt bò, tóm lại không thịt cũng không rau. Chẳng biết hàng ngày họ ăn cái gì nữa, chỉ thấy toàn bột mì nướng chấm cà ri, bắp cải thái sợi trộn cà ri, đậu đỗ, cái gì cũng cà ri, cái gì cũng mỡ và mặn, mùi nồng nàn khét lẹt. Gọi ra một bàn rồi thì cũng cố mà nuốt không nổi. Mà cái giống đàn ông ý, cứ đỏi là nó yếu lả... . Không có thịt thì các anh càng lả. Ờ, chết các anh chưa? Thích chửi em nữa không?

Sáng hôm sau ngủ dậy, tao lang thang ra sau khách sạn khám phá phố phường. Tao thấy phía bên kia đường rất đông người ngồi xếp hàng ngang sát bờ tường, một số khác thì ngồi ôm gốc cây, tất cả đều nghiêm túc, ngay ngắn và tuyệt đối tập trung, mỗi người tay cầm một chai nước. Tính tao luôn luôn tò mò, tao tiến tới gần xem bọn họ đang làm gì, đến khi cách thẳng đầu hàng khoảng một mét thì tao mới vỡ ra là chúng nó đang ngồi... ị. Tao mới bảo mấy anh là xem hộ tao thẳng nào đang rửa dít, để em xem nó dùng tay phải hay tay trái. Bởi theo tao biết thì dân Ấn chỉ dùng tay trái để rửa dít, còn tay phải để ăn. Mấy ông chửi tao thiếu điều muốn đánh:

- Bố con điên! Bố mày đang buồn nôn bỏ mẹ, mày đi mà tìm. Bố mày về.

Tao mới cười sảng sặc:

- Các anh không được về, chờ em xem tí thôi. Các anh bỏ em ở đây chúng nó để nguyên cứt lao vào hiếp em thì tởm lắm...

Theo kế hoạch, bọn tao đi tới thành phố cổ Varanasi (vùng đất thánh) của tín đồ Hồi giáo và Phật giáo. Dứt khoát tao phải đến đây để xem tận mắt thánh địa. Tới nơi thì có rất đông du khách phương Tây. Chắc các chú Tây cũng có chung tính tò mò giống tao, muốn được tận mắt thấy những điều mà đã được nghe rất nhiều nhưng không thể hình dung được. Tao đọc ở đâu đó, người ta viết "TP Varanasi lộng lẫy bên bờ sông Hằng", tao khẳng định luôn thẳng nào viết thế là cực kỳ mất dạy. Lộng lẫy đâu tao không thấy, chỉ thấy ngột ngột, khói bụi, hôi thối và ô nhiễm.

Để tới được sát bờ sông nơi có các lò thiêu hỏa táng thì bọn tao phải đi bộ xa lắm, xe tuktuk không thể vào sâu được vì người nằm ngồi ngổn ngang, đường mấp mô bậc lên bậc xuống. Đi bộ cỡ 4-5 cây số thì bọn tao vào tới nơi, dọc đường gặp vô số người ăn mày nằm ngồi la liệt. Mà ăn mày ở đây kỳ cục lắm, tao cho họ đồ ăn. Họ cầm ăn mà không có cảm ơn hay cười chào gì đâu, cứ cầm ăn rồi trừng trừng mắt mà nhìn thôi. Và xung quanh thì có rất nhiều bọn cò mồi nó cứ túm theo khách, mời chào gì đó không ai hiểu. Có khi nào nó tưởng bọn tao đến chờ chết mà mời bọn tao vào hỏa táng không nhỉ? Tao nói thế vì ở khu này có rất nhiều phòng trọ, những người Ấn sắp chết sẽ tới đây thuê phòng nằm chờ chết, khi nào chết thì người nhà bó vải rồi khiêng ra lò thiêu.

Người có tiền thì thuê trọ chờ chết và mua củi để thiêu, không tiền thì nằm vạ vật ngoài đường. Tiền nhiều mua nhiều củi, tiền ít mua ít củi. Chi phí thiêu và cúng trừ tá khoảng 35 triệu VND. Sau khi thiêu xong họ sẽ thả hết cả tro và cốt xuống sông Hằng. Mà thiêu củi có 4 tiếng thì cốt làm sao tan được, nên nói chung là không có cảnh đẹp để như phim Hàn bê lọ tro ra sông rắc đâu. Tao thấy có rất nhiều xác người đang thiêu giờ cũng đem thả trôi sông, tao đoán là do nhà đó ít tiền nên chỉ mua được từng đó củi thôi. Những người không có tiền thì nằm luôn ngoài đường để chờ chết, khỏi cần phòng trọ và cũng chẳng có tiền mua củi hỏa táng, họ bó vải và thả xác trôi sông. Ngoài ra, phụ nữ có thai, trẻ em, người chết vì rắn độc cắn cũng không hỏa táng, vì cho rằng những người đó chết thiêng, nên chỉ bó vải trôi sông thủy táng luôn. Việc người dân tắm tấp trên sông, uống nước trên sông và dập dềnh vải xác chết trôi bên cạnh là bình thường.

Lúc chưa đến thì tao háo hức hăm hờ lắm, đến nơi rồi thì tao ho sặc sụa, nôn ọe, nước mắt nước mũi giàn dụa bởi khói củi đốt xác và mùi khí uest. Tuyệt nhiên không thấy một ai tỏ ra khóc thương cho người chết. Tất cả mọi người làm việc bình thản như họ đang xây nhà vậy. Tao có nghe nói đó là tập tục của họ, tuyệt đối không khóc, không buồn và không có đàn bà. Trộm nghĩ, với tình trạng xác chết trôi sông như thế, vô phúc mình có bị nó cướp giết rồi bó vải trôi sông thì có gờì mà tìm ra.

Sau trận đi xem ị và xem thủy táng thì các anh tao đã biết sợ nguồn nước, bởi vì hàng ngày quán ăn dùng nước giếng và nước sông để nấu nướng, rửa rau, rửa bát. Chỉ cần một cơn mưa thì các thứ xú uế mà bọn họ đại tiện ra đường phố sẽ tràn xuống sông và tràn vào giếng. Lúc này 90 chai nước của tao bắt đầu phát huy giá trị. Hôm trước các anh chửi tao là con điên, nay đã phải quay sang tao xin xỏ vì sau khi nhìn cái cảnh đó, các anh đã không còn tin tưởng vào nguồn nước ở cái xứ này, dù là nước đóng trong chai. Các anh quay sang đổ tao:

- Thôi, mày nhường nước cho bọn anh. Mày không rửa bím bím vài ngày cũng đéo chết đâu, nhưng không có nước thì bọn tao chết. Về mà có lở viêm nhiễm gì thì anh cho mày tiền đi khám phụ khoa. Tổ sư các anh, chửi em nữa đê, đây em nhịn rửa để nhường nước cho các anh đấy, đéo gì lắm nữa.

Mỗi lần di chuyển từ tỉnh này sang tỉnh khác, là phải đi tàu hỏa hoặc xe khách. Và đi tàu ở bên này là nỗi kinh hoàng đối với bọn tao. Thời đó nó không bán vé trên mạng và cũng chưa có tàu có điều hòa. Bọn tao phải đi tàu chợ. Mà cú một cái là ra nhà ga chúng nó không bán vé, bắt bọn tao mua lại của cty du lịch. Dĩ nhiên là với giá đắt gấp mấy lần. Vé thì không có số ghế, nó bảo mày tìm chỗ nào đu được thì đu. Đeo mẹ, tao tưởng nó nói bố láo thể thôi, nhưng khi vào tàu thì kín mít chỗ. Người đi tàu ngồi lên cả nóc tàu, bám vào cửa tàu, đu ở cửa sổ, và chúng nó ngồi lên cả cái giàn để hành lý phía sát trần tàu đó. Tóm lại hờ chỗ nào thì chen chỗ đó. Bọn tao cũng cố gắng tìm một chỗ để đu và ráng bỏ qua vụ nôn ọe vì mùi hôi của người. Nhưng mà đu mẹ, đi mấy trăm km chứ ít gì đâu.

Nhưng vẫn chưa khốn nạn bằng việc đang đi giữa đường thì tao buồn ị, tao nhăn nhó kêu với các anh tao:

- Chết em rồi, em ị ra quần mất!.

Các anh bảo:

- Ở nhà thì kêu cả tuần mới ị một lần, sang đây đã đéo có toilet mà ngày đéo nào cũng đòi ị thể Chẳng là bên đó họ xây nhà nhưng không có khái niệm xây toilet, nên mỗi lần tao buồn ị thì các anh phải đưa tao ra đường ị bậy. Nếu để tao tự đi thì khả năng tao bị bắt cóc và hiếp dâm rất cao, bởi vậy các anh mới biết ngày nào tao cũng đi ị. Cuối cùng thì tao cũng nhịn được đến khi tàu dừng, và việc đầu tiên khi tàu vào ga là tao phi như tên bắn nhảy qua cả đầu lữ người đang nằm la liệt ở sân ga để tìm chỗ đi ị. Tao chạy rất nhanh mà tay vẫn túm theo một anh để canh chừng hộ tao...

— Phần 2 —

Nếu nói Ấn Độ toàn người nghèo đói thì cũng không đúng. Có một bộ phận người Ấn rất giàu, họ sống trong những ngôi nhà lộng lẫy xa hoa, lúc nào nước hoa thơm nức, đồ hiệu đắt từ đầu đến chân và người nghèo không được phép đến gần. Ngay cả khi họ đi ngoài trời nắng, nếu bóng của họ hắt xuống mặt đường thì người nghèo cũng bị cấm không được giẫm lên chiếc bóng của họ. Sự chênh lệch giàu nghèo, phân biệt đối xử giữa 2 tầng lớp là không thể tưởng tượng. Nghịch cảnh của Ấn Độ là kinh tế tăng trưởng thì cứ tăng trưởng, còn người nghèo mặt hạn thì vẫn cứ nghèo. Sự nghèo khổ của người dân hiển hiện ở khắp mọi nơi và nếu ta chỉ xem Ấn Độ trên phim ảnh thì không bao giờ ta hình dung ra được cái nghịch cảnh nghèo khó đó. Chỉ khi ta chạm vào thực tế mới thực sự sốc. Chưa cần nói đến những nơi xa xôi, mà ngay ven ngoại ô New Delhi ta cũng đã được chứng kiến thực tế kinh hoàng. Những người vô gia cư nằm ngồi la liệt, những con ngõ chật hẹp bụi bặm, đầy rẫy rác thải, nước tiểu và phân bò. Những sạp bán hàng ăn ruồi nhặng bu kín, những ánh mắt đục ngầu đờ dại cứ nhìn tròng chọc vào ta như thể ta là sinh vật lạ.

Đi bộ lang thang nhiều, ăn uống lại không đầy đủ nên tao chóng đói. Có gói bánh trong túi mà không tài nào ăn nổi vì những điều xung quanh. Không khí ngột ngạt, khói bụi, ồn ào, còi xe và rất nhiều cứt bò. Và kể cả tao có đủ can đảm để ăn giữa cái không gian hỗn loạn ấy, thì chưa kịp bỏ miếng bánh vào mồm thì đã có cả một đàn trẻ thơ chạy theo ta, xin cho bằng hết. Không biết có phải vì nước sinh hoạt hiếm, hay vì người nghèo ở đây không có thói quen tắm rửa mà rất nhiều những đứa trẻ cời truồng, người đầy đất cát cáu kết như rất lâu rồi chưa tắm. Người lớn cũng không hơn, đầu tóc, quần áo, chân tay bê bết, họ ngồi bán nước ép hoa quả mà tất cả vật dụng bán hàng đều bẩn như thể nó được lưu trữ từ một nghìn năm trước.

Hầu hết những người đàn ông Ấn Độ tao gặp, cho dù nghèo hay không nghèo, cho dù vô gia cư hay buôn bán nhỏ lẻ (không tính tầng lớp học thức và giàu có), họ đều có chung một thói quen rất xấu là thọc tay gãi chim mọi nơi mọi lúc. Ta sẽ được chứng kiến cái hoạt cảnh vài thằng râu dài đến rốn, đứng nói chuyện ồn ào như chợ vỡ và liên tục thọc tay vào quần gãi sồn sột là chuyện thường tình (vì không bao giờ mặc sịp và cứ để con chim tự do ngoe nguẩy).

Đàn ông Ấn Độ rất lỗ mãng, coi thường phụ nữ tốt độ. Khi đi ngang qua một đám đàn ông, cho dù có ăn mặc kín mít thì chúng vẫn buông những lời cợt nhả và lia những ánh mắt thô tục về phía người phụ nữ. Nếu một người phụ nữ bị hiếp dâm ở Ấn Độ thì lỗi thuộc về người phụ nữ đó, kể cả cảnh sát cũng có định kiến rằng "chắc cô ta phải làm gì sai trái thì mới bị cưỡng bức". Và người phụ nữ bị cưỡng bức là do cô ta để cho người ta cưỡng bức, vậy thì lỗi thuộc về cô ta.

Đến vấn đề công nghệ. Trước giờ tao vẫn nghĩ Ấn là một cường quốc công nghệ thông tin. Nhưng khi tới đây ta mới té ngửa rằng đéo có mạng, sim mua tại sân bay thì không dùng được, sim điện thoại mỗi tỉnh là mỗi mạng khác nhau, sim mua tỉnh nào thì dùng tại tỉnh đó, điện thoại roaming cũng không được luôn. Đù mẹ làm sao giờ? Chết nửa đời người vì không biết tìm giải pháp nào đây.

Ấy vậy, dù bản thủ và nghèo đói, nhưng tao không thể phủ nhận Ấn Độ có thiên nhiên tuyệt đẹp, có lịch sử văn hóa lâu đời với rất nhiều cung điện, đền đài như những kiệt tác nghệ thuật. Mấy anh em tao thuê xe đi thảo nguyên chơi 3 ngày, căng lều ngủ giữa thảo nguyên mênh mông bát ngát chẳng còn nhớ gì đến những con người nghèo khổ và những bữa ăn đậm đặc mùi cà ri. Ở đây chỉ có những cánh đồng cỏ xa tít chân trời, có đỉnh Himalaya quanh năm tuyết trắng, có tiếng đàn ghita vang xa và giọng hát vút cao của 5 anh em.

Để mà nói về sự phiền toái, nhiều nhưng thì các cơ quan, tập thể, nhân viên nhà nước ở Ấn Độ là số một. Ví dụ như máy bay hạ cánh lúc 12h đêm thì tao phải xếp hàng từ lúc đó tới tận trưa hôm sau mới làm xong thủ tục nhập cảnh và nhận hành lý. Méo thể hiểu được! Còn du khách mang hộ chiếu ra ga mua vé tàu, sẽ được nhân viên nhà ga cấu kết với du lịch, đẩy khách ra mua vé giá cao gấp vài lần. Tao nói nhân viên ga cấu kết với du lịch là bởi vì mấy ông Tây vẫn vào ga mua được vé. Bọn Ấn phân biệt khách Tây và khách Á để bắt nạt, mà Á cũng tùy loại Á mà chúng chèn ép. Vào khu tham quan thì bị kiểm tra khám xét, thu điện thoại thu thiết bị, khu vực gửi đồ thì chẳng có cái quy củ nào cả, có mà cụ tao sống lại cũng chẳng dám vứt đồ đạc đó để vào.

Mỗi lần đi xe bus, đi taxi, đi tuktuk đều phải mặc cả mỗi môm vẫn cứ bị chặt chém. Đi mua hàng mà không có tiền lẻ thì nó lờ đi không trả tiền thừa, đòi thì nó cả vú lấp miệng em hoặc cướp luôn. Đi vào khu khách du lịch du khách hay tới, sẽ gặp lũ cò mồi, cứ đu theo nói nhức óc, và mắt trước mắt sau là bị móc túi rồi.

Có một sự cố khi lang thang trên phố, làm tao khóc tu tu như đứa trẻ con. Như tao đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần rằng đường phố nơi những người dân nghèo sống, thường nhan nhản rác thải, nilon và cứt. Nếu không may chúng mày có bị đi lạc đến một đất nước mà chúng mày không biết đó là đâu, nhưng trên phố chúng mày nhìn thấy rất nhiều cứt thì chắc chắn chúng mày biết đã lạc tới Ấn Độ. Tao luôn mồm cảnh tỉnh các anh tao cẩn thận kéo giẫm phải cứt, trong khi cái thân tao còn lo chưa xong. Với thị giác mù dờ của tao thì việc tránh không giẫm phải cứt trên đường, được coi là bộ môn nghệ thuật tránh boom nâng lên một tầm cao mới. Cẩn thận khủng khiếp, đề phòng khủng khiếp, ấy thế mà thế đéo nào tao lại bép một phát. Nhìn xuống thì dưới chân tao đã gọn gàng một bãi cứt, rất mềm và đương nhiên là thối. Tao chết trân tháo giày đứng nhìn, đáng ra tao đã đủ bình tĩnh để suy nghĩ, nhưng các anh tao cứ cười làm tao ức quá, nước mắt ào ào tràn ra, tao tu tu tao khóc. Tao mà biết thế này thì tao đã mang theo mẹ nó mười đôi giày rồi, nhưng tao ngu quá, tao lại mang có một đôi và bây giờ đôi giày của tao đã dính cứt. Ai đó hỏi sao không rửa, thì đọc lại đoạn trên hộ tao. Nước uống còn không có, tao lấy nước rửa giày, các anh tao đánh tao má nhận không ra.

- Thôi vứt đi, vào thành phố tìm hàng giày, anh mua cho đôi khác.

Các anh tao an ủi thế, hành trình đi tìm mua giày ở cái vùng xa xôi hẻo lánh, nó gây trầm cảm cho bọn tao không kém gì lúc tao giẫm vào cứt. Đi mãi đi mãi không gặp cái chợ hay siêu thị nào, thực sự bọn tao rất lo lắng, vì không thể đi chân đất thế này mãi được, lỡ giẫm vào cái gì đó rồi bị nhiễm trùng, uốn ván thì chỉ có bỏ xác ở đây. Nhìn thấy một người phụ nữ đi đôi dép, bọn tao ngó ý muốn mua lại đôi dép đó, mà không có cách nào để giao tiếp. Cuối cùng các anh tao cũng vận dụng hết tài năng, tay chân mồm miệng để lôi được đôi dép từ chân bà ta ra nhét vào chân tao, xong rút mấy tờ tiền mua may một hồi. Cuối cùng thì bà cô cũng đồng ý bán, cơ mà lâu rồi nên tao không còn nhớ đôi dép đó bao nhiêu tiền.

Đến Ấn Độ du lịch bụi thì chúng mày tạm quên mình là nữ giới đi, nên ăn mặc hằm hồ như đàn ông, bịt mặt bịt đầu kín mít, đeo kính râm để tránh bị quấy rối tình dục. Nếu đi một nam một nữ thì cũng không lấy gì đảm bảo là sẽ an toàn, bởi chúng thường có nhiều hơn 2 thằng, và không ai đảm bảo cái khách sạn mà mình ở nó không công khai thông tin cá nhân của mình cho bọn đang chầu chực ngoài kia.

Nói là thế, nhưng thực tình tao vẫn khuyên chúng mày nên tới Ấn Độ một lần. Đến để thêm biết về thế giới, đến để thay đổi cái nhìn về cuộc sống. Chúng mày đã từng tuyệt vọng về cuộc sống chưa? Chúng mày đã từng đau khổ chưa? Chúng mày có từng chán nản vì nghèo khó? Chúng mày có từng thấy căm hận một ai đó vì bị đối xử bạc bẽo? Vậy hãy một lần đến Ấn Độ đi, khi trở về VN chúng mày sẽ cảm thấy mình cực kỳ hạnh phúc.

Tới Ấn Độ chúng mày sẽ học được bài học về sự khổ đau, chúng mày sẽ thấy những con người ở đó họ chẳng có gì cả. Nhìn những người nằm hấp hối bên vệ đường chờ chết, mạng người đâu có nghĩa lý gì. Họ sẵn sàng sống khổ hạnh với một đức tin mạnh mẽ, họ thờ tới mấy triệu vị thần trong đó có đủ các thể loại trâu, bò, voi, khỉ, cua, rắn, chuột, lươn, chim... bởi vậy họ sẵn sàng chết đói chứ không ăn thịt động vật. Họ mang thân mình ra để kéo xe, thồ hàng chứ không để trâu bò kéo xe, người có thể chết chứ bò không thể chết. Ấn Độ giống như một nhà thương điên khổng lồ, nó cũng giống như địa ngục của trần gian. Vẫn biết rằng sống ở đời mình phải nhìn lên cao mà phấn đấu, nhưng đôi khi phải biết nhìn xuống dưới để thấy ta đang có quá nhiều. Hạnh phúc đôi khi giản đơn thế đấy. Cứ đi Ấn Độ đi, chúng mày sẽ thấy yêu cuộc sống mà chúng mày đang có hơn bao giờ hết.

Hết Chuyện Ấn Độ